

Csukás István: Lesbóltámadó Ruhaszárítókötél

Pom Pom ült egy ágon, egy szép hosszú ágon, és várta Picurt. Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, *igazán* senki se ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan, bámulatosan tudja változtatni az alakját. Ha akarja, olyan, mint egy szőrpamacs vagy paróka vagy egyujjas kesztyű vagy papucs orrán pamutbojt! Most milyen? Most olyan, mint egy szőrsapka, mint egy kíváncsian figyelő szőrsapka. Hintázott az ágon, és leselkedett.

Végre jött Picur, elhaladt az ág alatt, Pom Pom gyorsan leszólt:

– Szia, Picur! Hova rohansz?

– Iskolába! – mondta Picur mosolyogva. – De egyáltalán nem rohanok!

– Elkísérhetlek? Veled mehetek? Repülhetek? Ugorhatok? Pattanhatok? – kérdezte Pom Pom izgatottan.

– Gyere talán nyugodtan és szép lassan – csitította Picur. – Vagy legalábbis próbáld meg!

Pom Pom leugrott az ágról, Picur fejére ült, kényelmesen elhelyezkedett, majd megkérdezte:

– Elég nyugodtan jöttem? – Majd a választ meg se várta, dudorászott meg dünnögött. – Ma jó napom-pom van, ma pompom-pompás jó napom!

Így ballagtak meg dudorásztak, mikor elszaladt mellettük egy kutya.

– Fussatok, ha kedves az életetek! – kiáltotta s eltűnt.

Alighogy eltűnt, arra loholt egy macska, s így kiáltott:

– Meneküljetek, ha kedves az életetek!

Alighogy eltűnt, arra iszkolt egy egér, s rémülten cincogta:

– Pucolás! Ne nézz hátra, ott jön mögöttem!

Picurnak éppen csak annyi ideje volt, hogy beugrott egy nagy fa mögé, s onnan hallották, hogy valami így csinál, hogy sziiuu, sziiuu, ssssty!!! S még azt is látták, de csak futólag, hogy valami elsuhan.

– Mi ez? Mi volt ez? – kérdezte Picur rémülten.

De Pom Pom csak azt hajtogatta, mint egy eszelős, hogy kapaszkodj, kapaszkodj!

– Nem elég, ha csak te kapaszkodsz? – kérdezte Picur.

– Nem, nem! – hadarta Pom Pom. – Te is kapaszkodj! Mindenki kapaszkodjon! Általános kapaszkodás! Világméretű fogózkodás!

Picur átölelte a fa derekát, s megkérdezte:

– Most jó?

– Jó! – felelte Pom Pom. – Csak ne ereszd el! Egyelőre megmenekültünk! Hú! Láttad?

– Láttam... úgy futtában. Mi volt az?

Pom Pom idegesen hadart:

– Nem mi, hanem: ki! Nem ki, hanem: be! Nem be, hanem: el!

– Nem beszélne egy kicsit világosabban? – szólt rá Picur.

– Jó – bólintott Pom Pom. – Akkor világosan megmondom: ő volt a Lesbőltámadó Ruhaszárítókötél! Gyerünk gyorsan, keressünk egy sötét rejtekhelyet, ott majd elmesélem világosabban!

– Rejtekhelyet? A kapaszkodás nem jó? – kérdezte Picur engedékenyen, mivel már kezdett elzsibbadni a keze, és szívesen elengedte a fa derekát.

– Jó, csak nem elég! A kapaszkodás csak ideiglenesen jó, hogy el ne sodorjon a huzat! Lesbőltámadó Ruhaszárítókötél ellen rejtekhely kell! Bunker! Légópince!

Picur körülnézett, s meglátott egy szemetes kukát.

– A kuka jó lesz?

– Jó! – rikkantotta Pom Pom. – Futás a bombabiztos kukába!

Belebújtak, magukra húzták a fedelet; a kuka szerencsére üres volt. Ültek a meleg félhomályban, kifújták magukat.

Pom Pom is nyugodtabban vette a levegőt, majd így szólt:

– Nincs valami szalagod vagy valami hajráf? Átköthetnél, hogy ne veszítsük el egymást.

Picur turkált a zsebében.

– Szalagom van, szalag mindig van nálam, sose lehet tudni, hogy mikor kell!

Átkötözte a szalaggal Pom Pomot, s megcsomózta az álla alatt. Olyan lett, mint egy tavaszi kalap, amelyet lekötöttek a szél ellen.

– Meséld már! – sürgette Pom Pomot.

– Mesélem... És hogy az elején kezdjem, Lesbőltámadó Ruhaszárítókötél valamikor egy közönséges kötél volt, és egy nyugdíjas harangozó kertjében volt kifeszítve. A harangozó semmi mással nem törődött a világon, csak a harangzúgást hallgatta. Hallgatta reggel, hallgatta déln, hallgatta este, még éjszaka is hallgatta, mivel semmi mással nem álmodott, csak harangzúgással. Képzelheted, hogy mivel volt állandóan tele a feje! A szárítókötelet is rossz helyre feszítette ki, éppen keresztbe az út felett. Jött a postás, nekiment, és dühösen így szólt: – A nyavalya törje ki ezt a kötelet! – Jött egy kéményseprő, beleakadt a létrájával, s dühösen kiabált: – A frász essen ebbe a kötéltre! – Jött egy macska, belebotlott, s így fújtatott mérgesen: – Rúgja meg a tehén ezt a vacak kötelet!

A kötélnak a nagy megbotlásoktól meg beleakadásoktól kioldódott az egyik vége. Jött egy játékos kedvű kutya, a foga közé kapta, és ráncigálta morogva. Ezt morogta: – A mennykő csapjon ebbe a madzagba! Hát ki az erősebb?!

És ezzel betelt a pohár! Vagyis ez már több volt a kellenél. A Lesbőltámadó Ruhaszárítókötél iszonyú dühös lett. Megrázta magát, s aztán kioldotta a másik végét is. Sziszegett, suhogott félelmetesen: – Majd adok én nektek madzagot! Majd adok én nektek rángatást! Elég volt a gyalázatból! Most én jövök! Reszketsetek! Reszketsetek! Támadás!

A kutyát átdobta a kerítésen, hogy csak úgy nyekkent, majd ő is kisurrant az utcára. És azóta senki sem bír Lesböltámadó Ruhaszárítókötéllel! Itt is csap, ott is lecsap a gyanútlan járókelőkre.

Megleste a postást egy sarkon, amint az füttyörészve ballagott. Lecsapott rá, megpörgette egyszer jobbra, egyszer balra, amíg a postás el nem vesztette az egyensúlyát és a tájékozódási képességét, csak imbolygott ide-oda, mint egy kuglibáb. S ez még mind nem volt elég! A hatalmas bőrtáskát az imbolygó postás fejére húzta. A postás most már semmit se látott, csak tapogatózott a fal mellett. Lesböltámadó Ruhaszárítókötél gúnyosan sziszegett: – Expresssssz-ajánlott, expresssssz-ajánlott, megssszúnt a kézzzzbesítés!

Majd a kéményseprő után lopakodott, fel a tetőre. Lesböltámadó Ruhaszárítókötél neki is gúnyosan sziszegett a fülébe: – Kéményssseprésss, pucolásss, kotrásss és kormozássss megszűnt, megszűnt!

Az apróbb áldozatokkal nem vacakolt ennyit, tucatiával fogdosta őket össze, és az esőcsatorna könyökcsövébe hurcolta.

Picur megborzongott, és remegő hangon megkérdezte:

– Mi aprók vagyunk vagy nagyobbak?

Pom Pom elgondolkozott, majd így felelt:

– Ketten biztosan nagyobbak vagyunk. Éppen ezért sohase váljunk el! Legjobb lenne még a kukát is hozzánk kötözni!

Felnyomta a kuka fedelét, és tünődve méregette, hogy mekkorák is lennének összekötözve. Majd felnézett, és éles hangon rikkantott:

– Jön! Itt jön! Fedezékbe!

Gyorsan lebújtak, s csak a fedél résén leselkedtek kifelé. Látták, hogy Lesböltámadó Ruhaszárítókötél félelmetesen tekeredve meg suhogva egy csapat verebet kerülget. Gúnyosan ezt sziszegte:

– Ahá! Itt vagytok! Sokan vagytok! De hiába vagytok sokan! Mindnyájótokat elkaplak!

Azzal sok apró hurkot csinált, és elkapta a verebeket, minden hurokban csipogott egy.

– Ugye mondtam! – sziszegte. – Ez jó kis sorozat volt! – Majd betuszkolta a verebeket a csatornanyílásba, alul. – Befelé, befelé, csipogó banda!

A verebek betódultak, de szerencsére a csatornát elfelejtették bedugaszolni, felül kióvakodtak, és a fejüket behúzva leselkedtek. Csendben kuksoltak, várták, hogy múljon a vész.

Picur nem bírta tovább nézni, mérgesen kifakadt.

– Ezt nem tűrhetjük tovább! Valamit csinálni kell! Garázda huligán! Bántja a kisebbeket! Gyere, felhívjuk a tűzoltókat!

– Miért a tűzoltókat? – kérdezte Pom Pom, ahogy futottak a telefonfülkéhez.

– Azért, mert ez itt egy elemi csapás! – válaszolta Picur.

A telefonfülkében óvatosan a padlóra kuporodtak, s felhívták a tűzoltókat.

– Halló! Jöjjenek ide gyorsan egy nagy létrával meg fecskendővel meg egy nagy csipesszel!

– Hol a tűz? Mekkora a tűz? – kérdezte egy borízú hang.

– Tűz nincsen szerencsére, Lesböltámadó Ruhaszárítókötelet kell elkapni! Vagyis elemi csapásról van szó! – suttozta Picur a telefonkagylóba.

– Értettük! Megyünk! Világos! – kurjantotta a borízú hang. – Várjatok meg. És senki se moccanjon, nehogy eltapossátok a nyomokat!

A tűzoltók egy szempillantás alatt kiértek, nagy csilingeléssel megálltak.

A főcsővezető lekiáltott Picurnak:

– Te hívtál? Hol az elemi csapás?!

Picur kidugta a fejét óvatosan a telefonfülkéből, persze Pom Pommal együtt, és ketten suttozták a főcsővezetőnek:

– Ott van az elemi csapás! Ott, ott, arra!

A sarokra mutattak, ahol Lesböltámadó Ruhaszárítókötél csimposzkodott az ereszcsonnán, és gúnyosan sziszegett:

– Tűzoltók! Hahaha! Spriccelő vitézek! Húsvéti locsolók! Gyertek csak!

A tűzoltók rohamra indultak, vagyis keményen megmarkolták a főcsövet, és nagy csilingelve a csatornához irányították az autót.

Picurék a telefonfülkéből nézték az elcsípést. Pom Pom befogta a szemét, és így kiáltott fel:

– Jajaj! Elkapta a tűzoltókat! Én azt hiszem, hogy itt a vég!

Picur is látta, hogy Lesböltámadó Ruhaszárítókötél suhant egyet jobbra, kanyarodott egyet balra, tekeredett egyet előre, és a tűzoltók gúzsba kötve görnyedeztek az autó tetején. De Picur nem csüggedt, nem esett kétségbe, sőt vidáman kiáltott, mert még valami mást is látott:

– Itt a vég, és Gombóc Artúr¹ is itt van! Integessünk neki! Hahó! Hahó! Erre! Ide!

Gombóc Artúr észrevette az integetőket, arra kanyarodott, s derűsen rájuk köszönt:

– Sziasztok! Nincs véletlenül egy ruhaszárító kötelek? Kimostam mindent, és nincs mire teregetni.

– Ott, ott! – mutogattak neki. – Ott van egy! Az jó lesz? De vigyázz, mert nagyon veszélyes!

Gombóc Artúr odaballagott a tűzoltókhoz.

– Halló, odafönt! Ideküldtek egy ruhaszárító kötéletért.

Egy nagy bajszú tűzoltó nyögdecselve lekiáltott a kocsitetejéről:

– Ez jó lesz? Nem baj, hogy össze van tekeredve? Nem baj, hogy moccani sem tudunk tőle?! Nem baj, hogy majd összetöri a csontunkat?!

– Nem baj – mondta nyugodtan Gombóc Artúr, s letekerte a kötelet a tűzoltókról. De nemcsak hogy letekerte, hanem szépen össze is hajtogatta, majd a karjára fűzte.

– Na végre egy szakember! – sziszegte Lesböltámadó Ruhaszárítókötél. – De aztán jó irányba feszíts ki!

– Nyugi, hosszú! – intette Gombóc Artúr. – Észak–déli irány jó lesz?

– Jó! Csak ne járjanak arra a macskák, a kutyák, a kéményseprők meg a postások! Végre egy kis nyugalom! Már úgyszólván untam a lesből támadást! Micsoda strapa volt!

---

¹ Gombóc Artúr egy különösen kövér madár, aki imádja a csokoládét, a Pom Pom meséi sorozat egyik fontos szereplője.